

דברי הכפר

72

כפר הנשיא

והחמלה
הנשימה החמימה הנושבת ביקום
מרככת את בשרנו הבהול תמיד קדימה
ומעלה את הבכי הכמוס, הפנימי
כשמשהו מחרך הראייה שכבר נפער בנו
משהו משם תמיד
רואה
רחום על היותנו אנשים,
חנון על השכמות שכה מתגעגעות למעוף.

גיליון מס' 2625 ד' תמוז תש"פ * 26 ביוני 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

בית כפר הנשיא מודיע בצער רב על
פטירתו, של

הרבי ג'קסון ז"ל

לאחר מחלה קשה

תנחומינו לריציל רעייתו.
לילדיו ; אילה, שר,
יובל, ולימור. לנכדיו,
ולכל המשפחה המורחבת.

שלא תדעו עוד צער

נפרדים מהרווי

הרווי נולד בלידס, אנגליה, בנובמבר 1935, להוריו קטרין ושלמה (סולומון), אח צעיר לג'פרי, שב-2009 ביקש להיקבר כאן.

הרווי הגיע למשק ב-1957, דרך מעין צבי, בגרעין ה'. הוא סיפר בגאווה שנפל בחלקו להשתתף במשלחת מטעם הגרעין, יחד עם דוט וכוכבה (אסטל), שבאה לבקר כאן את השליח שלהם בעבר ב"הבונים" אנגליה - שמואל חצור. הם התאהבו במקום ובחברים, והמליצו לגרעין ה' להגיע הנה. כאן הוא פגש את רותי, והם נישאו כעבור שנתיים.

המשפחה גדלה כשבאו לעולם איילה, יובל, שר ולימור.

הרווי עבד כעשר שנים בפלחה, לאחר מכן במוסך, במפעל הבונים וב"גמדא-כור", עם אדי נמנוב. בשנות השבעים הוא דיווח בשמחה ובסיפוק על יצוא מכונות הצעצוע ממגוון דגמים ליפן, פינלנד, אירלנד ועוד. כן היה חבר שנים רבות בוועדת תחבורה, וסדרן עבודה. הוא היה ציוני נלהב, ותרומתו לבניין הארץ והקיבוץ הייתה חשובה לו מאוד, יחד עם מודעות לחשיבות החינוך, ושימור הזיכרון למען הדורות הבאים.

אדם איכפתי, שאהב להתבטא בפומבי, ופרסם ב"דברי" חוויות מעניינות מהמילואים בג'נין, בעיר ובמחנה הפליטים, בכפרים בלבנון, ועוד. כשראה איך מתייחסים הערבים לפליטים הפלשתינאים – אחיהם – שומרים אותם בעוני מחפיר ככלי מיקוח פוליטי, הוא הגיע למסקנה שאין סיכוי לשלום.

הרווי פירסם גם מחשבות על החברה בקיבוץ, על החינוך, חשיבות שמירת הקרקעות שלנו, סיפורים על ההיסטוריה של הקבוץ ושל גרעין ה', ועוד. לא תמיד רווה נחת ממה שקורה, וידע להביע את הכעס.

ב-1991 בהיותו גרוש, הוא פגש את רייצ'ל מיראון. האהבה בין הג'נטלמן הבריטי והאמריקאית התוססת והיפה פרחתה, רייצ'ל עברה לכפר הנשיא, ויחד בנו בית חם, מרווח ואסתטי.

כשנכנס לחיינו האינטרנט, הרווי נהנה לספק את סקרנותו ואת הצורך שלו במפגשים עם מגוון אנשים. הוא התאפיין באכפתיות פוליטית רבה, ואהב לפרסם את דעותיו. כך הוא 'פגש' אנשים ונשים מכל העולם, למד הרבה מסיפוריהם, ונלחם ככל יכולתו למען השם הטוב של ישראל, כנגד העיוותים בתקשורת, הן בארצות ערב והן בארה"ב ובאירופה. הוא כאב את ההסברה הישראלית העלובה, והיה גאה בתרומתו.

הוא הצטרף לסדנת הסברה, קבוצה איכפתית שפונה בהתנדבות למדיה העולמית ולאנשי ממשל בכירים, ונלחם כנגד השקרים שמופצים נגדנו.

גם המצב הפוליטי הפנימי הכאיב לו, הפילוג בעם, והשנאה - בעיקר של הקשת המזרחית - כלפי הקיבוצים. הרבי השתמש בכל במה שעידן התקשורת איפשר לו. גם כשחלה ונחלש פיזית, המשיך לפרסם את דעותיו. הוא מחה בכאב נגד העוול של הקיצוץ בפנסיה לגימלאים, עליו הוחלט בקיבוץ. עד הימים האחרונים פירסם את דעותיו ומחשבותיו, גם באתר של הקיבוץ.

הרווי היה חולה זמן רב, ונלחם בגבורה בזמן הטיפולים הלא קלים. רייצ'ל ליוותה אותו במסירות, באהבה רבה ובהערכה. צוות הרווחה ליווה, ובזמן האחרון הצטרפה מריוויק, שטיפלה בו בשקט ובעדינות.

לכל בני המשפחה – אנו משתתפים בצערכם.

נוח בשלום על משכבך, הרווי.

רחל גינת

אבא שלי

אבא הגיע רגע הפרידה, בראשית דברי ברצוני להודות לכם על שבאתם ללוות את אבי בדרכו האחרונה.

טבע החיים, שבנים קוברים את הוריהם ולמרות שזה סדרי עולם, להיפרד מאב - זה מציף המון זיכרונות, מחשבות ופחדים.

אבא - הגעת מאנגליה עלם צעיר, ללא משפחה, לארץ חלב ודבש - ארץ ישראל, ציוני הגעת למקום קשוח.

לא דבש ולא חלב - אלא מקום התיישבות בראשית דרכו, בתים מפח, תקופת צנע ועבודת התיישבות קשה. כל זה לא גרם לך להרים ידיים ולוותר, להפך זה ריתק אותך ונהנית מהטבע, השדות, היבולים וקטיפת הכותנה.

הפכת לאב בגיל 25 - צעיר כל כך, הקמת משפחה לתפארת, נולדו לך ארבעה ילדים. נישואיך עלו על שרטון והסתיימו.

פרק ב' - היה מדהים וזכית לאשה אמריקאית טיפוסית: קולנית, קופצנית, חמה ואוהבת שנתנה לך בית חם, והיא כל כך ההפך ממך - ג'נטלמן אנגלי נימוסי קר ורציני. בזכות רייצ'ל הייתה מאושר מאד, טיילתם בארץ ובעולם ובניתם בית מהמם בקיבוץ. החיים שלכם היו טובים.

אבא היית אדם אינטליגנטי במיוחד עם ידע כללי רחב. כשהעולם השתנה והגורמים הטכנולוגיים הצטרפו לחיים שלנו כמו טלפון נייד, והאינטרנט אצלך לא הורגש פער הדורות, ישר התחברת ובעידן זה המשכת בדרכך הציונית ונלחמת בכל שונאי ישראל ברשת, והסברת להם באנגלית על זכות קיומנו בארץ ישראל.

גם כשהתגלתה המחלה הארורה לא אבדת את הרצון לחיות, וגם כאשר נדרש ממך מאמץ רב לאורך שנים לא ויתרת. נלחמת כמו אריה, כשלצידך רייצ'ל שתמכה, טיפלה, סעדה, בסבלנות ובאהבה הפכה את האינטרנט בחיפוש אחר מיידע וכל תרופה שיכולה להציל ולהאריך את חיך. רייצ'ל ליוותה אותך בכל הניתוחים והטיפולים הקשיים במסירות עד אין קץ!!

- רייצ'ל את מלכה ולך אני מצדיעה.

אהבת אמת - באהבה שלך אבא זכה, ואת הפכת אותו לבן אדם טוב יותר.

כשאתה החלטת אבא, בראש צלול שזהו אין יותר מוצא, עשית שביתת רעב והחלטת שאת חיך סיימת ביקום הזה.

הכאבים היו בלתי נסבלים, ולא יכולת לסבול את העובדה שרגליך לא נושאות אותך יותר, ההתנהלות היומיומית הפכה לאתגרית ובלתי נסבלת למרות כל התרופות ומשככי הכאבים.

בביקורי האחרון בשבת מלמלת ואמרת כמה חשובה לך המשכיות המשפחה. השארת לילדך ולנכדיך קטע קולי - פרידה אישית, הבנו שזאת פרידה, רק לא ידענו שזה קרוב כל כך.

כשיצאתי מביתך, כבר היית בתרדמה עמוקה, לא האמנתי שיותר לא תראה אור יום ואת כל הדברים הבאנאליים - פרחים, שמיים, עננים, ציפורים, מטוסים וכל מה שאהבת לצלם - חיים!

אנחנו משפחתך נמשיך את השושלת ואת שמך לדורות הבאים.
זו דרכו של עולם, כולנו נפרדים ממך.

אבא נוח על משכבך בשלום.

ודבר אחרון - לימור בקשה להגיד שהיא אתנו בלב מקנדה הרחוקה.

אילה ג'קסון שור

"אבא"

- מחכה שיענה לי - " Yes Shar "
- שמעת את החדשות של אתמול בלילה ?תקפנו בדרום סוריה "

אבא שלי כבר לא ישמע חדשות .
בתור שגריר כפר הנשיא לענייני פוליטיקה באו"ם ובעולם, בטוח היית צריך
לזכות באיזשהו אות הוקרה.

מי יציף עכשיו בטוויטר , בפייס בכל המדיה ?
אהבת כל חיך את עולם התעופה והצילום.
אני זוכרת שהייתי קטנה סיפרת לי ששירתת בצבא אנגליה, כל היחידה שלך
היית הולכת לכנסיה ביום א, אז הממונה עליך אמר לך :
" MR. Jackson you can stay out side if you wish "
היהודי היחיד בכל היחידה של צבא הוד מעלתה .

אבא, מעל שלוש שנים נלחמת כאריה עם הסרטן הזה, רייצ'ל לרגע לא עזבה
אותך לבד בשטח, איך היא טיפלה בך בעלה - אבא שלי - גם היא צריכה לקבל
איזה אות על גבורה ואומץ .

ולמרות המלחמה הארוכה שלך, קיבלתי שוק לשמוע שהחלטת להפסיק
להילחם ומבקש למות בכבוד.
צדקת, הגיע זמן לשחרר .

בפעם האחרונה שהיית ער, שאלתי אותך אם אתה זוכר את הטיול שעשינו
וקטפתי המון כלניות, כי אז היה מותר. ונתקלנו בשכן מטובה והוא נתן לי לעלות
על הסוס, ואתה צילמת אותנו.
ענית לי: "זוכר זוכר". ויותר לא דיברנו. רק ישנת והלכת בזמנך.
יופי הרווי,
לך עכשיו תנוח, אני שמחה שאתה כבר לא סובל ואני רוצה שתדע שאני יודעת,
שגם אתה עזרת למוסד עם דרכוניך כמו טובי האנשים.

תמסור המון אהבה לסבא סולומון, לדוד ג'ף, סבתא קייטי, סבתא רוזלין
ולאמא שלנו .

שר

בשבוע שחלף נפרדנו מ- צביה קוניגיס ז"ל
שנפטרה לאחר מחלה קשה. בת 71 שנים במותה.
מצורפות כאן; מילים שנאמרו ליד קברה מפי ילדיה.

לאמא צביה

אמא אהובה, מאז שאני זוכר אותך, היה ברך חוסר נחת בסיסי, מין חוסר שביעות רצון בקנה מידה שלא איפשר לך לקבל ולהסתגל לחיים על האדמה הזאת.

במהלך השנים הצלחת להעביר את חוסר הנחת לסביבתך הקרובה, אלינו המשפחה ולצוות שטיפל בך ויחד עם זאת, עד יומך האחרון, לא היה אחד שלא הצליח לזהות בין עינייך העייפות, מבט שובב של ילדה בת 8, שידועת שכל העולם יתיישר לפי רצונה רק בזכות חיוכה שובה הלב. ככה אני מבקש לזכור אותך, ילדה שובבה וחייכנית.

לפני שבועיים דורית הסיעה אותך לבדיקות בבית"ח. כשחזרת, ביקשת ממני לכתוב בשמך מכתב תודה לכל הקיבוץ. אמרתי שזה רעיון טוב, וכמובן שלא הגעתי לזה.

חשוב לי היום להעביר את מסר התודה ממך לקהילה בקיבוץ, לכל הצוות הרפואי שטיפל בך כל השנים. היו הרבה שנים והרבה צוותים ובכל המקרים אפשר לפרוט אותם לאנשים טובים, שבטוב ליבם, בתורם, הרבה פעמים מחוץ לשעות עבודתם ולמחויבות שלהם, פעלו על-מנת לאפשר לך לחיות ולחוות עוד מהחיים הכול כך יקרים האלה.

אני מודה לך על כל אותם פעמים שהצלחת לפזר את העננה, לאהוב אותנו ולטפח את זרע האהבה בליבנו עד שנדע שאנחנו ראויים לטוב העולם.

אני מתפלל בכל כוחי, שחוסר הנחת הסתיים. ושמעתה תזכי את לנחת שלה את ראויה, לשקט ולשלווה למנוחת עולמים.

אמא יקרה שלי

כל כך מורכב להיות כאן במעמד הזה.
מעמד שקיוויתי לו שנים רבות וחששתי ממנו כל החיים.
מעמד שמציף הכל בבת אחת, תחושת החמצה, עצב עמוק, תחושת הקלה
ושיחרור, תחושת כאב וצער.

ואת, את היית אמא שלי, ברחם שלך התהוותי, דרך הממברנה שלך חוויתי את
העולם לראשונה, לידיים שלך נולדתי, לטוב ולרע
(והאם בכלל יש דבר כזה רע?)

שבוע לפני מותך, בלי לדעת מה עתיד לבוא, קמתי עם תחושת הודייה עמוקה
אלייך, נשטפתי זיכרונות, איך היית שולחת לי חבילות לכל מקום בעולם עם
הדברים הקטנים שאהבתי.
בדרכך הראית לי אהבתך ואני מוקירה על כך תודה ויודעת שהייתי נאהבת
ואהובה.

אני מצטערת שלא יכולתי להיות עבורך יותר ממה שהייתי, קרוב אלייך התפרש
עבורי כרחוק מעצמי, קרוב אלייך היה להידבק בכאב ובצער שלא הרפו ממך,
קרוב אלייך היה להיכנס לסחרחרה שאין ממנה יציאה.
למדתי להגן על עצמי, אולי יותר מידי, לראות אותך בכאבך ולהפריד אותך
ממני, לתת לך אהבה במידתי ולשמור על עצמי,
לאהוב אותך בדרכי.

אמא אהובה, ילדה ניצחית, אהובה של אלוהים.

בשנים שאני אמא זכיתי לעשות עוד ועוד שלום בתוכי מולך, זכיתי לראות אותך
דרכי, להבין אותך מעט יותר דרך העיניים של אמא ולהכיר אותך מעט יותר דרך
האימהות שלי.

המסע של הנשמה שלך היה מורכב, מלא עליות וירידות ואני לך בת, מופתעת
והמומה מעוצמת הכאב שאני מרגישה מהרגע בו נודע לי מותך.

אני מצטערת שלא הייתי יותר, אני יודעת שהבנתי אותי, אני יודעת שמה שכן
הצלחתי להעניק לך בשנים האחרונות היה הרבה, בשבילי ובשבילך.
אני יודעת שהילדים שלי אוהבים אותך ויזכרו אותך כסבתא שאהבה אותם
מאד.

אני מתפללת לנשמתך שתדע מנוח, שתיזכרי כמה את אהובה, שתסכימי
להשתחרר ולהתאחד עם האלוהות והיא תעטוף אותך בחיבוקה ברך, החם
והאהב. נשמתך כה ראויה למנוחה, סבלת מספיק
חיבוק לאבא

אני אוהבת אותך
אני מצטערת
בבקשה סילחי לי

במעמד הזה אני מבקשת להודות לכל בית כפר הנשיא, למרפאה וועדת רווחה
בפרט, על שנשאו את אמא בחיבוק ובכבוד על אף הקושי והמורכבות, תודה
לכולכם.

ותודה עמוקה למרי המלאך השומר שליוותה וטיפלה באמא במסירות אין קץ
בשנתיים וחצי האחרונות.

מירית נאיה

על דא ועל הא / מענט: תמר וולפין

הרבי ג'קסון ז"ל:

לפני כמה שבועות פרסמתי כאן את הסיפור על הרבי ואריה, שניסו הביא קומביין מחיפה לכפר הנשיא, דרך מירון בל"ג בעומר!

הרבי היה השכן שלנו בשנים הראשונות שלי בקיבוץ, והוא היה עמית לעבודה של אריה בענף הפלחה. ג'ף, אחיו הבכור של הרבי היה חבר קרוב מאד של אריה ושלי, וגם היה השושבין שלנו כשהתחתנו לפני 58 שנים.

אחר כך, זרמו הרבה מים בירדן, הרבי שהתגרש מרותי, התחתן עם רייצ'ל, עבד במפעל וגם לא היה עוד השכן שלנו. ג'ף עזב את הקיבוץ, נפטר לפני שנים, ונקבר כאן בבית העלמין שלנו. והקשר עם הרבי ורייצ'ל נמשך.

כשהרבי פרש לגמלאות, רייצ'ל גייסה אותו להיות מורה מתנדב לתלמידים שרצו תגבור באנגלית. מפעם לפעם, כשביקרתי ב"עמק החולה" ראיתי את הרבי יושב בחדר המורים ומלמד. זה היה מצב WIN WIN למורה המתנדב ולתלמידים.

אחר כך, רייצ'ל פרשה לגמלאות והרבי חלה. רייצ'ל הקדישה את עצמה בכל נפשה, מאודה, כוחותיה ויצירתיותה, כדי לטפל בהרבי להקל על סבלו, למצוא לו עיסוקים ולהנעים את זמנו עד כמה שאפשר. הרבי השקיע את עצמו בכתיבה ברשתות החברתיות, הן על נוסטלגיה של כפר הנשיא והן בשירות ההסברה של מדינת ישראל.

לפני שבעה חדשים ארגנה רייצ'ל מסיבת יום הולדת להרבי – מסיבה מכובדת ושמחה, עד כמה שאפשר היה בנסיבות. שלושה ימים לפני המסיבה אושפז הרבי, במצב סופני. בדרך נס, והודות למאמצי של רייצ'ל, הרבי חזר הביתה והשתתף במסיבת יום ההולדת שלו.

עוד שבעה חדשים תמימים משכה רייצ'ל את העגלה, עד שהרבי הלך לעולמו. תנחומינו לרייצ'ל, לאיילה ויובל שהיו השכנים שלנו בשכונת הקיבוץ המאוחד, ולשר ולימור שהצטרפו אחר כך.

מעמד המורים:

שנת הלימודים הסתיימה בחטיבות ובתיכונים. שנת הלימודים תסתיים בשבוע הבא גם בגנים ובבתי הספר היסודיים. כתבתי שנת הלימודים, וצריך לדייק: קרעי שנת הלימודים המקוטעת הזאת הסתיימו, באקורדים צורמים.

אזרחים רבים, וגם שר החינוך ציפו שלאחר נזקי הקורונה תתארך שנת הלימודים בשבועיים נוספים. שר החינוך, האלוף במילואים יאב גלנט, ניגש לנושא כאיש צבא: הוריד פקודה וציפה שהחיילים ימלאו אותה, וגם הוסיף איום על קיצוץ בשכר, למי שלא ימלא אחר הפקודה. אבל לשר החינוך כנראה אין ניסיון בניהול אנשים בשדה האזרחי. אפילו בצבא פקודות בלבד אינן מספיקות. הן חשובות ביותר בשעת הקרב, כאשר אין זמן לתהליכים בין אישיים, להסברים, לשכנוע, לפיתוח רוח קבוצתית. על אחת כמה וכמה בתחום האזרחי, בתחום של יחסי עבודה ופקודות והוראות מלמעלה אינן משיגות תוצאות.

מול שר החינוך ניצב רן ארז, מזכ"ל אירגון המורים הוותיק והמשופשף, ומאחורי רן ארז התייצבה יפה בן דוד, מזכ"לית הסתדרות המורים, שידעה שמה ששיג רן ארז ישרת גם אותה ואת ציבור המורים שלה.

לימור לבנת, שרת החינוך לשעבר, שהיום היא כבר לא פוליטיקאית פעילה, אבל פרשנית מצוינת, המרשה לעצמה לאמר דברים שהיא באמת חושבת, ולא הרשתה זאת לעצמה כשהייתה בפוליטיקה, כינתה את רן ארז "דינוזאורוס". נכון, רן ארז הוא המנהיג של מורי בתי הספר התיכוניים שנים רבות מאד, ולימור לבנת צברה ניסיון רב במלחמות אלו. אבל, לדינוזאורוס הזה יש אצבע על השאלטר, שאפילו לכל וועדי העובדים של חברת החשמל ולוועד עובדי נמל אשדוד גם יחד, לא הייתה ולא תהיה. ויפה בן דוד, המזכ"לית החדשה, נעמדה יפה מאחורי גבו הרחב של רן ארז, וכך זכתה גם היא באצבע עוד יותר משמעותית על השאלטר של המדינה. הורים לילדי הגנים ובתי הספר היסודיים, תלויים מאד בנכונותם של המורים והגננות להוסיף 9 ימי עבודה אחרי שבמשך כמעט שלושה חדשים נאלצו להישאר בבית עם ילדיהם.

כשיתחילו התופעות השליליות של ילדים ונערים משועממים, המסתובבים בלילות ברחובות ובגנים הציבוריים, נחשוב עד כמה כדאי היה לקצר את החופש הגדול.

אומרים שעכשיו צריך שר החינוך לפעול לשיקום מעמד המורים, שנשחק. אבל מעמד המורים לא יוכל להשתקם, מבלי שיחול שינוי יסודי ביותר בתפישת העולם של המורים ושל מנהיגיהם.

מה נדרש לשיפור מעמד המורים?

שכר?

נכון ששכרם של המורים אינו מן הגבוהים במשק, יחד עם זאת הוא לא מן הנמוכים. עשיתי פעם השוואה (לא מדעית כל כך) בין שכרם של עובדי היי-טק מן השורה, לעובדי הוראה, במונחים של תשלום לשעת עבודה (כולל הכנות, שיחות טלפון מהבית וכל הנלוות האלה אשר כלולות בשעות העבודה של מורים) והגעתי למסקנה שעובדי היי-טק אינם משתכרים יותר מהמורים פר שעה.

פועל בנמל אשדוד משתכר יותר מכל מורה בשיא הוותק. אך האם זה נותן לו מעמד? פועל בנמל אשדוד אפשר להחליף בטכנולוגיה, את המכנכים - שום טכנולוגיה, לא ווטסאפ ולא זום, לא יחליפו.

לדעתי, העלאת שכר המורים, אם אכן תהיה, היא לא תהיה גדולה, כי כל תוספת שמקבל מורה אחד צריך להכפיל בלמעלה ממאה אלף! ולזה לא יסכים אף שר אוצר ו/או ראש ממשלה. וגם - כל העלאות השכר שהיו עד כה לא שינו את מעמד המורה.

מעמד וגאווה מקצועית:

את מעמד המורים, אין להשוות למעמדם של פועלי נמל או של חברי כנסת ופוליטיקאים למיניהם. ההוראה היא מקצוע המבוסס על הכשרה לא קצרה, על רכישת ידע מתחדש ומעודכן. תארו לעצמכם רופא אשר סיים את לימודיו לפני 20 שנה, ומאז לא למד שום דבר חדש, כנ"ל עורכי דין, רואי חשבון, אדריכלים ומהנדסים. אפילו עובדים סוציאליים, ששכרם הוא מן הנמוכים במשק, ממשיכים ללמוד, לקבל הדרכה, ולהשתתף בהשתלמויות.

אספר לכם סיפור: לפני שנים רבות באחת משביתות המורים הארוכות, הסתיים המשא ומתן בהסכם, שכלל העלאת שכר ראווה למורים, יחד עם סעיף שחייב כל מורה להשתתף בהשתלמויות בית-ספריות מסודרות. אם אינני טועה היה זה הפרופסור שמשון שושני שהיה אז מנכ"ל משרד החינוך, שהתעקש על הסעיף הזה. בשנים שבאו אחר כך התקיים מערך גדול מאד של השתלמויות בבתי הספר, שמלבד הקניית ידע רלבנטי, תרמו לגיבוש צוותי המורים.

חלפו עוד כמה שנים, ושוב הייתה שביתת מורים גדולה, ושוב התקיים מו"מ ממושך, אל תוך שעות הלילה.

גם הפעם הסתיימה השביתה בהסכם, כאשר אחד מסעיפיו היה הוויתור על חובת ההשתלמות הבית-ספרית. זה היה ההישג הגדול של הסתדרות המורים!!!

באותו היום התביישתי בושה עמוקה בהיותי שייכת לאיגוד מקצועי אשר פוגע כך במעמדי המקצועי.

מנהיגות חברתית:

המורה אינו רק איש מקצוע. יותר מבעלי מקצועות חשובים ויוקרתיים אחרים, המורה הוא גם מחנך, גם מעצב את השקפותיו והתנהלותו של דור העתיד. למורים צריכה להיות שליחות חברתית, הנובעת מראייה רחבה של עולמנו. למורים צריכה להיות עמדה מוסרית, המלווה בדוגמא אישית.

הייתה למורים הזדמנות עכשיו לאמר: שלושה חדשים נשארו תלמידינו בבית, והוריהם נאלצו להישאר ולשמור עליהם. אמנם, חלק מההורים האלה, רק חלק, איבדו ממילא את מקום עבודתם. למעלה ממיליון אנשים במדינה אבדו את מקור פרנסתם. המורים המשיכו לקבל שכר, והמשיכו לעבוד. הבטחון הסוציאלי של המורים לא נפגע בתקופה הזאת.

אני ממש ציפיתי מאירגוני המורים שיפגינו מנהיגות חברתית ויאמרו: במצב משברי כזה, אנחנו מטים את שכמנו לסייע למשק ונוסיף 9 ימי עבודה מתוך החופש הגדול. ובנוסף לכך אנו מציעים להוסיף עוד יום או יומיים לימי ההערכות, בסוף החופש הגדול, על מנת לקיים השתלמות מסודרת בהוראה מרחוק. הצורך בהוראה מרחוק עדיין לא חלף, ואם לא בימי קורונה, אז בימי מלחמה, שהם לא כל כך נדירים בארצנו.

זאת הייתה הזדמנות שאירגוני המורים פספסו. הם גם החמיצו הזדמנות לדרוש ממשרד החינוך, בתמורה לויתור שלהם, לעשות קמפיין פרסומי **המודה** למורי המדינה, ובכך לשפר את מעמד המורה. ואל תגידו לי שנהיינו כל כך חומרניים ואטומים, עד שמנהיגות חברתית (מותר לאמר חלוצית?) כבר אינם מקנים כבוד למי שכך מוביל אמירה חברתית.

• תודה אישית:

בראשית השבוע נחבלתי ברגלי והייתי כאובה מאד ואומללה עוד יותר. עכשיו כשמצבי השתפר אני רוצה להודות, קודם כל למעיין פלמה שהסיעה אותי בקלאב קאר עד למדרגה הראשונה מתחת לביתי (אם הקלאב קאר היה נענה להוראותיה באותו הרגע, היא בוודאי הייתה מסיעה אותי עד לתוך הבית).

תודה לכל האנשים שייעצו לי בטלפון, ובראש וראשונה לדודי פוקס, שעזר מאד. ותודה לצוות המרפאה: לרופא, ד"ר זיאד האשול ולאחות מימאס שהגיעו לביקור בית יחד עם דורית צחור, שהייתה בתפקיד WAZE וגם דאגה שהרופא לא יכאיב לי יותר מידי... תודה ענקית לרופא שבדק, איבחן, נתן הוראות, ובעיקר קבע שאני בסדר. באותו הרגע כמעט שלא האמנתי, אבל הוא צדק, נתן לי תקווה וסימן לי את הדרך למסע השיקום העצמי.

שבת שלום

תמר וולפין

הרהורים בקול רם / קרול בילגורי

אני מאמינה שאירוע מטלטל הוא שיעור בחיים. לא אגזים ואומר שהשבוע האחרון היה בשבילנו ממש מטלטל אבל לא היה פשוט: קבלת הודעתה של בתנו שרי שהיא נדבקה בקורונה. הדאגה לשלומה, ועצם היותנו גם חשופים ואולי מהווים מקור סיכון לחברינו המבוגרים כאן בכפר הנשיא ובנוסף, למצוא את עצמינו פתאום באור הזרקורים ונושא לרכילות הרגשתי מוצפת כל כך, שאפילו לברכות ואיחולי בריאות התקשיתי לענות.

האירוניה היא שכבר עברו 12 יום מאז שבילינו עם הילדים, לפאול לא היו בכלל תסמינים, ואילולא הייתי מתעוררת יומיים לפניכן עם שיעול טורדני והרגשה כללית זיפט, היינו בשקט יכולים להישאר בבידוד בית, את היוםיים האחרונים הנדרשים ושלוש על ישראל.

חשבתי לעצמי להציע שבמקרה הבא של תושב כפר הנשיא שנחשף לחולה מאומת, אין לעשות מזה עניין ציבורי, כל עוד הוא לא נמצא חולה בעצמו. ואז הגיעה התובנה הראשונה – בן משק של כפר הנשיא החי בחו"ל כבר 35 שנה שמע את הסיפור טרם הוא פורסם כאן, ותרם אותו לידיעת אימו, החיה כאן. בעידן הרשתות החברתיות ואמצעי התקשורת הדיגיטלים היום, הכל פרוץ.

השיעור השני קשור אף הוא לחיי קהילה. זכינו להרבה מאוד תמיכה, עידוד, פירגון, עזרה ומילים מעודדות מחברים ותמיכה ועזרה ממשית מאירנה ודורית. זה מאוד ריגש אותנו – תודה, תודה לכולם! אנחנו לא לוקחים את זה כמובן מאליו.

הרגשנו גם את הבהלה והלחץ של החברים, שבהחלט לא היה לנו נעים. גם זה חלק של החיים בקהילה קטנה סגורה.

שמחים שזה מאחורינו ושהחרם שהרגשנו, הוסר מעלינו. נותר לנו רק לקוות להחלמה מהירה של שרי שעדיין נמצאת בבידוד.

שלום לכולם! / ארז מירב

ביום ב' התקיים ערב הסבר בו הוסברו העקרונות של הרה-תכנון של שכונת החיבור עם ההרחבה.

חברים (וגם תושבים!) רבים הגיעו, והיתה נוכחות יפה של צוות ההנהלה, הועד המקומי וחברי ועדת תכנון. אני חייב לציין לשבח את הפגנת הנוכחות המרשימה של בעלי התפקידים שהגיעו מהמועצה ומשרד הבינוי והשיכון. זה לא מובן מאליו, כשמדובר בפעילות אחרי שעות העבודה.

דסמונד ומירב, המתכננים, הציגו באופן מעמיק וברור את החשיבה שהובילה לתכנון המוצע.

בדיון עצמו הקהילה הביעה דעות לגבי רצונה בחיבור הומוגני, ירוק ובטוח בין השכונה החדשה לישוב הישן, ודעת הרוב צידדה בהרחקת כלי הרכב מאיזורי המחיה, ההליכה והרכיבה- גם בנוגע לשאלת "חניה צמודה או חניונים". כמו כן הובעו דעות ועמדות בנושאים שונים- כולם ילקחו בחשבון בהמשך התהליך.

בהמשך, נביא לדיון את התפתחות התכנון בשכונת החיבור, כולל רעיונות לגבי תכנון מחודש לאיזורים מסויימים בתוך הקיבוץ.

מי שלא הצליח להגיע ורוצה להביע את עמדתו מוזמן לפנות אלי, ועדיף בכתב. תודה!

ארז

השומר החדש וועצת תרבות מלמ"נים אתכם...

סיקסוק בכפר הנסיא

הופעה חיה, דוכני אוכל, יצירה, בידור לילדים ועוד!

10 ביולי 2020 יום שישי | החל משעה 14:00 | בריכת כפר הנסיא
התשלום בדוכנים הוא במלואו בלבד!

להרשמה והקמת דוכן יש לתאם מראש

אריאל טל': 0548147340

*****ב 5 ביוני בגיליון מס. 2622 כתבה לאה את "חומר למחשבה. להלן עיקרי הדברים. השבוע מבקשת וו. תרבות להגיב למכתבה של לאה.**

חומר למחשבה / לאה בן אדיבה

הבקשה של מארגני האירועים שלא להביא אנשים מחוץ לקיבוץ, באה לא כדי לקלקל את שמחת החג אלא על מנת לשמור על תושבי הקהילה.

לי היו אורחים לחג. בפעם הראשונה מאז פרוץ המגפה, הגיעו כל ילדי ונכדי לחגוג אתנו את חג השבועות. ואני מתוך כבוד לחברי הקהילה ולבקשה המפורשת שלא להביא אורחים לאירועים, אכן לא הבאתי את אורחי לחגיגות, לעגמת נפשי,

התברר לי אחרי החג, אנשים מתוך הקהילה לא כבדו את בקשת המארגנים, והביאו את אורחיהם (בני משפחותיהם) לחגיגות.

עם כל ההערכה שהבעתי לצוות התרבות, יש לי השגה לגבי הבקשה אל הציבור: אם אתם מבקשים, אתם גם אמורים להשגיח שמקיימים את בקשתכם. אם אינכם מוכנים, או יכולים לדאוג ליישום הבקשה – אל תבקשו.

ולציבור כולו: אם לא רוצים להקשיב לבקשות ולהוראות של חברה מתחשבת ומכבדת – בואו נעשה כולנו בלגן, למה רק המיוחדים, שמרגישים שמותר להם הכל.

שלום קהילה יקרה,

נענה למכתבה של לאה בן אדיבה החשוב, אך קודם כל נודה לכל צוותי החגים בתקופת הקורונה שהייתה ללא ספק מאתגרת ועם זאת גילתה קהילה פעילה ושוקקת רוח התנדבות ועשייה.

ועדת תרבות כמו כל גוף בקיבוץ כפוף להחלטות הממשלה והקיבוץ בתחום הבריאות. ועדת תרבות מתפקידה לקיים אירועים ופעילות למען הקהילה ועם הקהילה, בהתאם לתקנות הבריאות. אך אין מתפקידה לאכוף את הנהלים, תפקיד זה שייך לרשויות אחרות.

ועדת תרבות פרסמה את התכנית ואת ההנחיות וביקשה להישמע להם, מעבר לאכיפה חיצונית - פה נכנסת אחריות קהילתית. אנו חיים בקהילה ויש אמון כי לכל אחת אכפת מהקהילה ולא יסכנה. לאורך כל תקופה זו הייתה אחריות לכל תושב עם מי נפגש/מזמין וכו'. אנו מאמינים וסומכים על הקהילה שתשמע להוראות ולתקנות ותהנה מאירועי התרבות במתכונתם האפשרית.

רתם איילון בשם ועדת תרבות.

ד"ר חמוטל צמיר כותבת על הספר "כשהגענו מן הים"

אני חייב להודות שלפעמים קשה מאוד לכותב להקשיב או לקרוא דברים שאומרים על ספר שכתב. זאת באמת סיטואציה קשה שעלולה לגרום למבוכה גדולה, ולפעמים גם לרצון להסתתר. אך הפעם אפשר לומר שיצאתי בחסד. **ד"ר חמוטל צמיר** מרצה בכירה במחלקה לספרות באוניברסיטת בן גוריון קראה את ספר שירי החדש "כשהגענו מן הים" וכתבה עליו דברים קשים, מרים ובעיקר, לטעמי, נכונים עד מאוד:

"מאד קשה לי לכתוב על שירה. לכאורה זה מוזר: הרי אני חוקרת שירה, וזה היה אמור פשוט לצאת לי מהשרוול; אבל קשה לי ולוקח לי הרבה זמן. ודווקא בגלל שכל שיר נראה לי כמו עולם ומלואו אני לפעמים חוששת להיכנס אליו, ממש חוששת. נשארת בחוץ, מציצה, ולא מרשה לעצמי, מהעמדה החצי-חיצונית הזאת, להגיד משהו. אז כך היה גם עם הספר של דודו. מאז שהגיע אלי "כשהגענו מן הים" שלו, קראתי ודפדפתי, הרבה פעמים, ורציתי להגיד משהו, אבל לקח לי זמן. אז עכשיו הגיע הזמן, ואני אגיד משהו – וזה באמת רק משהו קטן מתוך הרבה דברים שיש לי עוד להגיד על הספר.

הכותרת- "כשהגענו מן הים". הדבר הראשון שחשבתי זה, הנה תשובה לאליק, שנולד מן הים. וכאן – לא נולד ולא נולדנו, אלא "הגענו". ולפני שהגענו היינו בדרך. בדרך מאיפה? מארצו של האיש הקטן עם השפם (עמ' 66), של מחנות הריכוז והנשרפים, של פול צלאן והחלב השחור שלו (16), של חומי החולצות (14), של חוקי נירנברג (12). ארץ זו מגיחה כמעט בכל שיר – והיא מתגלה כתמונת-מראה של הארץ שממנה דודו כותב, ארץ-ישראל שלנו, שאליה הגענו מן הים, שהייתה ארץ מפלט לפליטים נמלטים, אבל הפכה להיות לארץ המגרשת פליטים, שמענה ילדים במחסומים, שלא רואה את יושבי המקום ש"ימשיכו לכמוה אל ארצם המקופלת/ במפתח מחליד על הצוואר" (64). בגלל זה ה"כש-" שבכותרת: כי זה מה שקרה "כש-" הגענו.

ארצם של חומי המדים היא רוח-רפאים שרודפת את ישראל, רוח של אנושיות-מפלצתית המשקפת לנו את עצמנו. וקצת כמו אלברכט דירר, הצייר ואיש-האשכולות הגרמני בן המאה ה-15 שלו מוקדש אחד השירים היפים בספר, לדעתי (עמ' 12), גם דודו מתבונן במראה, ורואה שוב ושוב לא רק את עצמו אלא גם, באופן בלתי-נפרד, את מדינת ישראל של ההווה וגם את השתקפותה המבהילה, ומחפש (ומוצא) את עצמו ברווחים שביניהן, מחפש איך להיבדל מהן מבלי להסיר אחריות: בציור (דודו שהוא גם צייר כמובן) - בדיוקן העצמי של אלברכט דירר, בציירי הפרש הכחול (עמ' 14), במיקלאנג'לו; באמו, ה"נאמנה

לחוש הנרדפות" – ובהזדהות עמה ("אני מרגיש איך/ לאט/ לאט/ אני/ הופך/ להיות/ אמי" (67); בזיכרון המתים שלא מרפה, בכעס על אלוהים - בשירים שפותחים וגם מסיימים את הספר, כמין מסגרת תיאולוגית שלו; וגם בציפייה ל"שנאה קשה", שתבוא כמו פרפר נחמד: "שבי תנוחי תגדלי/ ותעופי תנקמי" (43).

וכמו שקורה הרבה פעמים בדיוקנאות עצמיים, ההתבוננות עצמה הופכת לעיקר: עצם ההתבוננות בעולם ובמראה, התבוננות "ללא חרטה וללא משוא פנים" (כך אלברכט דירר מתבונן בעצמו), מאפשרת לראות – למשל – את הצימאון לחופש שמתחבא בתוך הצימאון למים: "חֲמָה קוֹפֶחַת/ יְלָדִים בְּמַחְסוֹם- / צִמְאִים לְחֶפֶז". וכמה הרבה קיפוח יש בחמה הקופחת. כמו שכתבתי כבר בהתחלה, כל זה באמת רק משהו קטן מתוך הרבה דברים שיש לי עוד להגיד. אז תקראו ותתבוננו ותראו ותקראו. תודה רבה לך דודו. **ד"ר חמוטל צמיר**

בלומסדיי ג'יימס ג'ויס | דודו פלמה

1 ביום שלישי ה-16 ביוני בשבוע שעבר, שבו היו אומרים הלוויים שיר מזמור לבלומסדיי ומשוטטים בעקבות לאופולד בלום, שלא היה ולא נברא, ברחבי דבלין המעתירה.

2. **בלומסדיי** הוא חג חילוני שנחוג מדי שנה ב-16 ביוני. החג בא לציין את חייו וזכרו של הסופר האירי ג'יימס ג'ויס, ולהזכיר את האירועים הבדיוניים שברומן "יוליסס" שמתרחש כולו במשך יום אחד בדבלין 16 ביוני 1904. השם "בלומסדיי" נגזר משמו של גיבור הספר ליאופולד בלום.

3. "חייו של כל אדם הם מצבור של ימים רבים, יום ועוד יום. אנחנו עוברים דרך עצמנו, פוגשים שודדים, רוחות, ענקים, זקנים, צעירים, רעיות, אלמנות, גיסים מגיסי-לב. אבל תמיד פוגשים את עצמנו" (ג'יימס ג'ויס, יוליסס)

4. וקצת רכילות ספרותית: מספרים שהפגישו פעם בין ג'יימס ג'ויס ומרסל פרוסט. הפגישה ביניהם הייתה כמו פגישה בין שתי קונכיות שכל אחת מהן מקשיבה לים אחר...

ימי הולדת 26.6-2.7

26.6 מירית מור מזרחי

27.6 נדב חייט

טל לינטון - 30

1.7 קרול בילגורי

מיה טיקוצ'ינסקי

אפרת יוסף שמואלי

אופירה ואן דונגן

שני קפלן

29.6 דינה ברור

איתן צייכנר

2.7 רוני גוטר

בני כהן

אשר ראובינוב

אניה סגל

30.6 נתן ברק

אבי רוזנקרנץ

מעין צמרת

היכוננו..

חג המושק 17-18.7

יום שישי משעה 18:30 בבריכה

הפעלות
ומופע קרקס לילדים

הופעה של להקת
פאנקי בנד לגדולים

טורניר כדור-עף
וושא פרסים

פלאפל ופינוקים
והרבה בירה..

יום שבת
מסיבה במשק ילדים!

פרטים על כל הארוע ימסרו בהמשך.

רחלי ומעין

כעימות "בלב הקיבוץ"

חדש בלב הקיבוץ

לב הקיבוץ איננו קופא על שמריו ומחדש פעילות במרץ. אנחנו מתכוונים לקיים פעם בשבוע בימי שלישי בין השעות 10:00 עד 12:00 בבוקר מפגשי לימוד ויצירה הפתוחים לקהל הרחב. כלומר לכל מי שפנוי/ה ורוצה ליצור וללמוד בחברותא ובניחותא. המפגשים מתוכננים להתקיים במשך חודשי הקיץ והסתיו. לגבי החורף נמשיך בהתאם להיענות.

מפגש יכלול יצירה, לימוד, דיבור והקשבה וכוס תה וכיבוד. התכנית מבטיחה להיות מעניינת, מרתקת ומאתגרת.

- במשך חודש יולי נקיים ארבעה מפגשים ונלמד להכין בובות חמודות מגרביים נקיות, לבד ובד בהדרכת רג'י.

- בחודש אוגוסט נרקום יחד וניצור עבודה קבוצתית בהנחיית נורית אורן.

- בחודש ספטמבר יתקיימו ארבעה מפגשי חברותא במגוון נושאים: הורות, סבתאות, חברות ופרידה. ואם יישאר זמן גם בנושא סקס, סמים ואלכוהול בהנחיית שושנה שרקי.

- בחודש אוקטובר נלמד לצייר באקריליק על בד קנבס עם רג'י

- נובמבר עוד לא סגור אבל ייסגר בהמשך.

ככלל סוף השנה עוד לא סגור ונותר פתוח לבקשות הצעות ויוזמות של כל מי שמרגיש שהוא מעוניין להוביל מפגש לימודי או אחר. בואו, הכל פתוח עוד לא מאוחר. עלות כל מפגש 20 ₪ למשתתף/ת - לכיסוי עלויות.

כל מי שמעוניין/ת להשתתף באחד או בכמה מהאירועים השונים מתבקש/ת ליצור קשר עם מעין 0507582266 או עם רג'י 0522774583.

שיהיה לכולנו בהצלחה רג'י ומעין

משולחן העורכת

גבריאאל גרסיה מארקס
"מילות פרידה של גאון".

"אם לרגע אלוהים היה שוכח כי אני רק בובת סמרטוטים, והיה מעניק לי במתנה פרק חיים, הייתי מנצל זמן זה עד כמה שהייתי יכול. יתכן שלא הייתי אומר כל מה שאני חושב, אבל בוודאות הייתי חושב על כל מה שאני אומר. הייתי מעריך את הדברים, לא לפי שוויים, אלא לפי ערכם. הייתי ישן מעט וחולם יותר. אני מבין שעל כל דקה שאנו עוצמים עיניים, אנו מפסידים שישים שניות של אור. הייתי מתהלך במקומות בהם האחרים נעצרו, הייתי מתעורר בזמן שהאחרים ישנים.

אם אלוהים היה מעניק לי במתנה פרק חיים, הייתי מתלבש בפשטות, הייתי משתרע מול השמש, חשוף לא רק בגופי אלא גם בנשמת. הייתי מוכיח לאנשים עד כמה הם טועים, בחושבם שהם מפסיקים להתאהב בהזדקנותם מבלי לדעת שמזדקנים ברגע שמפסיקים להתאהב!

לילד הייתי נותן כנפיים, אבל משאיר אותו ללמוד בכוחות עצמו לעוף. לזקנים הייתי מלמד שהמוות לא מגיע עם הזקנה, אלא עם השכחה. כל-כך הרבה דברים למדתי מכם, האנשים... למדתי שכל העולם רוצה לחיות על פסגת ההר, מבלי לדעת שהאושר האמיתי טמון בצורת העלייה במעלה ההר. למדתי שכשתינוק תופס בידו בפעם הראשונה את אצבע אביו, הוא מחזיק אותו לתמיד. למדתי שלאדם יש זכות להביט כלפי מטה בזולת, רק כאשר הוא עומד לעזור לו להתרומם.

כל-כך הרבה דברים הצלחתי ללמוד מכם, אבל באמת - הם לא יעזרו לי, משום שכאשר ישימו אותי בתוך הארון, למרבה הצער כבר לא אהיה בחיים. אילו הייתי יודע שהיום תהיה הפעם האחרונה בה אראה אותך ישנה, הייתי מחבק אותך בחוזקה ומתפלל לאלוהים שאוכל להיות שומר נפשך.

אילו הייתי יודע שאלו הם רגעי האחרונים לראותך, הייתי אומר "אני אוהב אותך", מבלי להניח, בטיפשות, שזה כבר ידוע לך.

תמיד קיים המחר והחיים נותנים לנו הזדמנות נוספת, בכדי לעשות את הדברים היטב, אבל במקרה שאני טועה והיום הוא כל מה שנשאר לנו, הייתי רוצה להגיד לך עד כמה אני אוהב אותך ושלעולם לא אשכחך.

המחר לא מובטח לאף אחד, צעיר או זקן. היום יכולה להיות הפעם האחרונה שתראה את אהוביך. בגלל זה אל תחכה יותר, עשה היום, כי אם המחר לעולם לא יגיע, בודאי תתחרט על היום בו לא הקדשת זמן לחיורך, לחיבוקך, לנשיקה והיית עסוק מכדי להגשים להם בקשה אחרונה.

שמור את אהוביך קרוב, תלחש באזנם עד כמה אתה זקוק להם, תאהב ותתייחס טוב אליהם, תקדיש זמן לומר להם "אני מצטער", "תסלח לי", "בבקשה", "תודה", וכל אותן מילות האהבה שאתה מכיר.

אף אחד לא יזכור אותך בשל מחשבותיך הנסתרות. בקש מאלוהים את הכוח והחוכמה לבטא אותם.

